

Apleistas protas

06-04-25 Jerram Barrs

"Tikrai ateina dienos, – tai Viešpaties DIEVO žodis, – kai siųsiu badą į kraštą. Ne duonos badą ar vandens troškimą, bet Dievo žodžių badą. Tuomet žmonės keliaus nuo jūros iki jūros, nuo šiaurės ligi rytų, skubės šen ir ten, ieškodami VIEŠPATIES žodžio, bet jo neras" (Am 8,11–12). Tokioje padėtyje yra daugelis žmonių mūsų visuomenėje, nors jie apsupti daugybės bažnyčių ir įvairiausių krikščioniškų organizacijų. Visur, su kuo tik susijusi mūsų kultūra, yra Dievo Žodžio badas. Krikščionybės svarbumas nebuvo aiškiai parodytas. Todėl mūsų badaujanti ir nevilties apimta kultūra atsigręžė į stabus.

Psalmininkas sako: "Kodėl turėtų tautos klausti: 'Kurgi tas jų Dievas?' Mūsų Dievas – danguje, jis daro visa, kas jam patinka. Jų stabai – iš sidabro ir aukso, padaryti žmonių rankomis. Jie turi burnas, bet nekalba, turi akis, bet nemato, turi ausis, bet negirdi, turi nosis, bet neužuodžia, turi rankas, bet negali lytėti, turi kojas, bet nevaikšto. Panašūs į juos bus ir tie, kas juos dirba ir kas jais pasitiki" (psalmė 115,2–8). Kokie mūsų laikų stabai? Stabai, kurie savo garbintojų gyvenimą padaro beprasmį ir veda mūsų kultūrą klaidingu keliu? Ar žinome, kokie tie stabai?

Jeigu žinome, kas tie stabai, ar mes tikrai atskleidžiame juos mokydami Dievo Žodžio? Ar mes susiduriame su jais mokydami, pamokslaudami, kalbėdamiesi šeimoje ir su draugais, namie, bažnyčiose ir visuomenėje? Ar tikrai suprantame ir rimtai žiūrime į tą padėtį, kokią matome mūsų kultūroje?

Yra daug priežasčių, kodėl mūsų kultūroje yra Dievo Žodžio badas, kodėl mūsų laikų stabams nemetamas iššūkis, kodėl jie nedemaskuojami. Tačiau svarbiausia, ko gero, yra nesėkmė ugdant "krikščionišką protą". Jėzus mums liepė "mylėti Viešpatį, mūsų Dievą, visa širdimi, siela ir protu". Jis sakė, kad tai pirmasis ir didžiausias įsakymas, ir aš sakyčiau, kad Bažnyčiai, kaip visumai, labai nesisekė mylėti Dievo protu. Mes nesirūpinome ugdyti krikščionišką protą ir nesirūpinome pritaikyti tą protą mūsų kultūrai ir naudotis juo, siekdami pasipriešinti stabams ir laimėti žmones Jėzui Kristui. Tik pagalvokite apie įprastus posakius, kurie paplitę Bažnyčioje ir mūsų aplinkoje. Žmonės kalba apie tikėjimo žingsnį ir sako: "Nieko neklausinėk, tik tikėk", "baik samprotauti ir žiūrėk, ką jauti", "nepaisyk proto, pasikliauk širdimi", "širdis turi savo priežastis, apie kurias protas nieko nežino". Vienas vyrukas iš San Francisko, kai aš jam patariau, kad reikėtų turėti krikščionišką protą, pasakė: "Aš apie tai niekada nesu pagalvojęs". Krikščioniškas protas yra gyvybiškai svarbus, ir ši krikščionių karta privalo apie jį galvoti, jeigu nori priimti dabarties iššūkius.

Proto nepaisymas: kodėl jo nepaisoma?

1. Bijoma negyvos ortodoksijos

Daugeliui krikščionių žodis "doktrina" yra nešvarus žodis. "Sisteminė teologija" dar pavojingesnė – jų manymu žlugdanti gyvenimą! Jie bijo, kad mąstant, mėginant suprasti, kaip Dievo Žodis pritaikomas pasauliui, bandant suprasti pasaulio idėjas, mūsų širdys kažkaip nukryps nuo Dievo. Jie bijo tam tikros negyvos ortodoksijos. Žinoma, to mes tikrai turėtume bijoti. Nėra nieko bjauresnio, kaip sakyti teisingus dalykus, tikėti teisingais dalykais, suprasti idėjas, tačiau turėti šaltą širdį Dievui ir žmonėms. Aš visiškai ne tai noriu pasiūlyti, o būtent tai, kad Jėzus kviečia mus mylėti Dievą protu taip pat kaip ir širdimi.

2. Mūsų kultūra daro mums labai didelę įtaką

Kultūra, kurioje gyvename, skatina mus turėti savo asmenišką ir pasyvią evangeliją. Kultūra yra labai

materialistinė ir savanaudiška, skatinanti kiekvieną siekti tikrai savo materialios naudos, prabangos ir patogumo, kad niekas tavęs netrukdytų ir nevargintų. Ir Bažnyčia yra pakliuvusi į tuos pačius spąstus. Gausi "televizijos krikščionybė" kaip tik padeda tokiai galvosena. Ji nieko nepasiūlo, kas mestų iššūkį protui ar žmonių gyvenimo būdui, ji nuramina jausmus, sušildo širdis ir palieka juos vienus; ji nepasako, kad krikščionybė turėtų kažką kainuoti ar kaip nors juos išjudinti. Neseniai didžiausiame laikraštyje nekrikščionis rašytojas taip pakomentavo šią tendenciją: "Tai krikščionybė be įsipareigojimo, tikėjimas be atgailos, šiltos širdys ir negyvi protai". Nekrikščionis žiūri į Bažnyčią ir sako: "Štai krikščionybė, kuri visiškai supanašėjo su kultūra, kuri niekada dėl nieko neturi nesutarimų ir neprieštarauja žmonių gyvenimo būdui, ji visiškai prisitaiko, ir žmonės į ją plūsta". Mes taip lengvai pasiduodame mūsų laikų dvasios įtakai, iškeliančiai asmeniškus patogumus!

3. Esame suvaržyti mūsų kultūros priešišškumo

Mes jaučiamės lengvai įbauginami kultūros atakų prieš krikščionių tikėjimą. Nors JAV krikščionys sudaro didelę visuomenės dalį, daugelio žmonių nuostata yra tokia pat kaip Didžiojoje Britanijoje, kur krikščionys yra nedidelė mažuma. Per paskutinius 100 metų mūsų kultūra puolė krikščionišką tikėjimą užimdama vieną sritį po kitos: filosofija paskelbė, kad krikščionybė netikra, Dievas yra miręs, Jis nėra galimas pažinimo objektas, neįmanoma racionaliai svarstyti apie krikščionybę, tikrai faktai, nuogi faktai yra tikri. Biblija buvo užpulta iš mokslo pozicijų. Bažnyčia yra taip įbauginta, kad ji dažnai atsisako svarstyti dalykus apie sukūrimą, pradžią ir nuopuolį ir apie tai, kas esame mes kaip žmogiškos būtybės. Krikščionys vengia kalbėti apie tai, nes bijo, kad juos palaikys kvailiais, jeigu jie gins požiūrį, kad Dievas yra pasaulio Kūrėjas. Mokslas paskelbė krikščionių tikėjimą mitų ir legendų rinkiniu. Biblijos kritikai paskelbė, kad biblinė istorija yra nepatikima – veikia žmonių sugalvoti pasakojimai negu kas nors faktiškai tikra. Puolama ir moralės sritis. Visuomenė sako, kad Biblijos moralė yra siaura, tradicinė, puritoniška, kalvinistiška – mūsų visuomenėje tie žodžiai tinka keiksmams ir šmeižtui.

Visose srityse krikščionybė atmetama. Monolitinė kultūra apsupa krikščionybę ir yra nusistačiusi prieš ją. O koks mūsų atsakymas? Liūdna, bet mes palikome kovos lauką priešui. Ir Didžiojoje Britanijoje, ir JAV matome tokį pat atsitraukimą iš idėjų mūšio lauko. Mes sėdime apkasuose, maloniai leisdami laiką tarpusavyje, kai aplinkui siautėja kova dėl mūsų kartos protų. Ši puolimo problema buvo dar padidinta liberaliosios teologijos, kuri įteigė, kad tikėjimas ir protas, tikėjimas ir istorija, tikėjimas ir mokslas niekaip nėra susiję vienas su kitu. Religija skirta širdžiai, asmeniškam atsiliepimui, nieko bendro neturi su tiesa – ji veikia kaip muzika, leidžia gerai jaustis, nuramina ir palaiko mus. Rašytojas knygoje "Įsikūnijusio Dievo mitas" sako, kad bažnyčios lankymas, Biblijos skaitymas, dalyvavimas pamaldose, maldos ir apeigos yra kaip muzikos klausymasis: tu negalvoji, ar muzika tikra, ar ne, ji tiesiog tave jaudina. Daugelio mus supančių žmonių, daugumos nuomone, krikščioniškas tikėjimas yra labai geras kai kuriems, bet negali pretenduoti į tiesą ar idėjas. Taip yra todėl, kad mes iš tikrųjų neįsitraukėme į kovą viešoje arenoje už tai, kas iš tikro yra tiesa, ir nesame atrėmę idėjų, kurios stojo prieš krikščionišką tikėjimą. Priešingai, mes pasitraukėme į kultūrinį getą.

4. Pasitraukimas pateisinamas remiantis Šventuoju Raštu

Daug nesusipratimų kyla iš pasirinktinio ir nesubalansuoto Šventojo Rašto skaitymo. Dažnai pasirenkami argumentai panašūs į šį. Paulius sako, kad Evangelija yra kvailystė (1 Kor 1,18), todėl nėra jokios naudos padėti netikinčiam pamatyti prasmę ar pristatyti Evangeliją kaip proto dalyką. Mes tiesiog turime skelbti jiems ir melstis bei viltis, kad jie atsilieps. Nėra jokios prasmės diskutuoti, o diskusijos apie ką nors iš tikrųjų laikomos pasaulietišku dalyku. Pauliaus požiūris į filosofiją (1 Kor 2,8) yra toks, kad mes į ją neturėtume įsipainioti. Netikinčiojo protas, prigimtinis protas yra tiek sugadintas, kad nėra prasmės iš viso į jį kreiptis. Paulius sako, kad juslinis žmogus nesupranta Dievo dalykų, žmonės yra priešai savo protu, taigi kokia prasmė aiškinti? Kai mes atkreipėme dėmesį į šį klausimą viename knygos "Būti žmogumi" skyriuje, apžvalgininkas pakomentavo: "Vienas

dalykas, su kuriuo aš nesutinku šioje knygoje, yra tas, kad jie, kaip atrodo, mano, jog nekrikščionys gali suvokti, kai savaime aišku, kad nekrikščionys iš tikrųjų negali suvokti". Mūsų bažnyčiose vyrauja tokia mintis, kad diskusijos, protavimas, stengimasis įtikinti yra laiko gaišimas, nes prigimtinis protas yra tiek puolęs, jog jis vis tiek negalės suprasti ir suvokti.

Taigi atsivertimas esąs išimtinai Dvasios darbo reikalas. Tai ne mūsų pašaukimas stengtis įkalbinti žmones, pagrįsti, įtikinti juos. Jei mes tai darome, tai užtraukiame negarbę Dievui, nes manome galį atlikti Jo darbą. Mūsų pašaukimas esąs paprastai pristatyti tiesą ir palikti Dvasiai įtikinimo darbą žmogaus širdyje. Mes paprasčiausiai esame priklausomi nuo Šventosios Dvasios. Turint tokį siaurą biblinį pagrindą, nereikia stebėtis, kad atsidūrėme tokioje padėtyje, kai yra mažai apologetinio pamokslavimo ir mažai asmeniško įtikinėjimo.

Pasekmės: liūdnas scenarijus

1. Mes prarandame krikščionybės kaip tiesos akcentą

Mes galime turėti savo asmenišką religiją. Galime sakyti, kad turime tikėjimą, galime eiti į bažnyčią ir būti religingi. Tačiau krikščioniški pareiškimai šiandien nepatvirtina jokios tiesos. Žmonės galvoja: "Kaip gražu!" arba: "Kaip paguodžia". Jie gali pasakyti: "Išaugsi iš viso to". Jie nemano, kad buvo kas nors pasakyta apie tai, kas yra tikra, tiesa apie pasaulį, apie Dievą, apie tai, kas esame mes, apie išgelbėjimą ir pan. Mes laikome pamaldas, sakome pamokslus ir nuraminame vienas kitą, bet neperteikiame tiesos. Kai netikintys ateina į bažnyčią, jie pamato, kad ji turi savo kalbą, kuri nieko jiems nereiškia. Kai mano sesuo atsivertė, ji nuėjo į bažnyčią, bet nieko nesuprato, apie ką tikintieji kalba – ji niekada nesimokė tos kalbos. Tai buvo dalis evangeliškos kultūros, visiškai izoliuotos nuo pasaulio. Tie, kurie nėra užaugę joje, pasijunta labai nepatogiai, o mes stebimės, kodėl niekas neina kartu su mumis pasiklaustyti pamokslų. Nedaroma jokių realių pastangų susikalbėti su aplinkiniais. Nieko nuostabaus, kad netikintieji mano, jog ten iš viso nekalbama apie tiesą – tiesiog tai esąs toks vietinės kultūros dalykas. Taip jie galvoja apie visas religijas – budizmą, krikščionybę, apie bet kokią kitą, – tai esą dalykai, kuriuos žmonės daro papildomai, o ne kokias nors tiesas.

2. Mes nesugebame atsakyti į savo pačių klausimus

Sutinku daug krikščionių, kurie nėra pamokyti, nei kad krikščionybė yra tikra ir gali atsakyti į klausimus, nei kad jie turi teisę mėginti surasti atsakymus į savo klausimus. F.A. Schaeffer'is dažnai vartojo įvaizdį, kurį vadino "pamaldumo asiliuku". Kai tik žmonės susiduria su problemomis ir klausimais, užuot pamėginę atsakyti ir išspręsti juos, jie užkrauna problemą pamaldumo asiliukui, ir pagaliau asiliukas atsigula ir nugaišta, nes iš jo reikalaujama panešti per daug. Jei klausimai kišami po kilimu, laikui bėgant tų klausimų po kilimu bus tiek daug, kad jūs užkliuvs parvirsite.

L'Abri draugija iki šiol sulaukia šimtų atvykstančių iš JAV ir Didžiosios Britanijos, kurių niekas niekada nepaskatino išsiaiškinti klausimų, su kuriais jie susiduria. Jie dažnai jau būna ties tikėjimo atmetimo riba, nes nėra gavę atsakymų į savo klausimus ir jiems niekas neparodė, kaip surasti atsakymus patiems.

3. Mes nesugebame atsakyti į netikinčiųjų klausimus

Aš užaugau nekrikščioniškoje šeimoje ir buvau apimtas klausimų apie gyvenimą, apie blogio problemą, kentėjimą, ką reiškia būti asmenybe ir t.t. Pirmas krikščionis, kurį aš sutikau universitete, pasakė man, kad nesukčiau galvos dėl tų klausimų, nes jie nėra svarbūs, o tiesiog tikėčiau. Tačiau klausimai buvo svarbūs. Toks atsakymas yra negailiatingas. Išdava tokia, kad dabar daugelis nekrikščionių nebeatina su klausimais, nes jie nesitiki, jog mes

kalbėsime apie krikščionybę kaip apie tiesą arba kad turėsime atitinkamus atsakymus į jų klausimus.

4. Mes nesugebame atsakyti į vaikų klausimus

Mes jiems duodame vis tą patį atsakymą – paglostome galvą ir sakome: "Nesirūpink". Tačiau jeigu mes juos nuvejame tokiu būdu, jie ims manyti, kad klausimų negalima aptarinėti arba kad į juos iš viso neįmanoma atsakyti. Neseniai vieno pastoriaus dukra papasakojo, kad jai niekada nebuvo leista užduoti klausimų, nes paklausus jos tėvas sakydavo, kad tai liberalus mąstymas, ir kiekvieną kartą ją suniekindavo. Negaudama tinkamų atsakymų ji pirmiausia pasijusdavo kalta, kad jai kildavo klausimų. Pastoriams būna ypač sunku, nes iš jų vaikų laukiama, kad jie bus pavyzdiniai vaikai. Kai vaikai uždavinėja klausimus, jie būna ypač sunerimę. Tačiau svarbu, kad mes turėtume pakankamai pasitikėjimo tiesa, kad mums nesukeltų grėsmės žmonių klausimai. L'Abri mes dažnai sulaukiame vaikų iš griežtų krikščioniškų šeimų, kurie niekada nėra uždavinėję klausimų. Ten niekada nebuvo kalbama apie tikėjimą kaip apie tiesą. Jiems nebuvo įdiegtas pasitikėjimas, kad krikščionybė turi atsakymus.

5. Mūsų tikėjimas tampa šizofreniškas

Ribotas tikėjimas taps skilusios asmenybės tikėjimu, krikščioniška širdimi be proto. Daugeliui krikščionių universitetuose niekada nebuvo pasakyta, kad krikščionišką tikėjimą reikia pritaikyti ir tam, ką jie studijuoja. Taigi viena vertus, yra asmeniškasis atsidasavimas, bet, kita vertus, jie gali studijuoti mediciną, politiką ar kitką ir niekada nesusieti savo tikėjimo su studijų objektu. Dauguma nėra skatinami daryti tokią integraciją. Tai reiškia, kad visų ankstesnių krikščionių kartų pastangos laimėti mūsų dėl proto, paveikti kultūrą tiesa, morale, įstatymu ir t.t. nebetęsimos. Reformacija ir Evangeliškas Prabudimas tikrai paveikė visuomenę, o mūsų karta atsitraukia, išduodama tai, dėl ko krikščionys praeityje kovojo. Neseniai JAV fermeriui iš Ajovos valstijos buvo grasinama kalėjimu, nes jis mokė tikėti savo vaikus. Kodėl taip yra visuomenėje, kurioje tiek daug krikščionių ir kur krikščionybė turėjo tokią didelę įtaką praeityje? Todėl, kad mes nustojome nešti fakelą ir būti druska savo gyvenimu. Kultūra buvo atiduota nekrikščioniškai galvosena ir nekrikščioniškam gyvenimo būdui.

6. Mes prisitaikėme prie pasaulio

Dievas sutvėrė mus duodamas protą, ar mums tai patinka, ar ne, o gamta nemėgsta tuštumos. Jeigu mes nesugebame išlavinti krikščioniškos minties ar skatinti mąstyti krikščioniškai mūsų jaunimą, tada mes pasitrauksime į kultūrinį getą arba prisitaikysime prie pasaulietiško mąstymo. Didžiojoje Britanijoje krikščioniškos studentų grupės paprastai vadinamos "Dievo komanda" ir yra izoliuotos nuo kitų. Kai vesdamas evangelistinį pokalbį Londono koledže aš pasižvalgiau, pasidarė aišku, kad susirinko tik krikščionys. Aš paklausiau, ką jie darė, kad į šį susitikimą atvestų ir nekrikščionis. Jie atsakė, kad klįjavo skelbimus – paliko šen ir ten keletą gabaliukų popieriaus. Aš paklausiau, ar jie turi pažįstamų nekrikščionių, kuriuos galėtų pakviesti. Ne, jie nepažįsta nė vieno. Jie praleidžia savo laisvalaikį kartu, padėdami vienas kitam atgauti jėgas. Jie buvo visiškai izoliuoti. Tai pakerta evangelizavimą iš pat šaknų, taip pat apsunkina jų pačių gyvenimą.

Tačiau vengdami šito geto daugelis kitų krikščionių supanašėja su šiuo pasauliu. Auga skyrų skaičius tarp krikščionių. Liūdna, bet skandalai tapo bažnyčios gyvenimo dalimi. Jeigu mes neišugdysime krikščioniško mąstymo ir gyvenimo būdo, mes tikrai nusirisime žemyn paskui mūsų kultūrą. Problema ta, kad kai kalbu grupei krikščionių gydytojų ar teisininkų, aš matau, kad jie neturi kitoniško, savito krikščioniško supratimo, todėl priima tas pačias idėjas ir daro tą patį, kaip ir visi kiti netikintys aplink juos. Niekas jiems nėra parodęs, kad yra savita krikščioniška etika medicinoje, teisėje ar versle. Jie daro savo darbą ir žiūri į jį lygiai taip pat kaip ir visi kiti, jie tikrai sėkmadieniais eina į bažnyčią. Niekas jiems nėra net užsiminęs, kad tuos dalykus reikia sujungti. Dievas nėra visko Viešpats jų gyvenime. Jie yra prisitaikę prie pasaulio. Jėzaus žodžiai apie šviesą ir druską yra nuostabiai išraiškingi.

Jeigu mes neugdome krikščioniškos minties ir neišnešame jos į pasaulį, mes nusikalstame šviesos uždengimu. Mūsų druska praranda sūrumą. Bažnyčia dažnai visai pelnytai išjuokiama žiniasklaidos, nes ji nesusipranta pateikti tiesos, kaip tikros alternatyvos tos padėties, kurioje visuomenė yra atsidūrusi dabar.

Biblija ir protas

1. Dievas mus sukūrė, kad būtume panašūs į Jį

Jis yra tvarkos, prasmės ir proto Dievas. Jėzus apibūdintas kaip Logos, Žodis, tas, kuris sukūrė tvarkingą ir racionaliai suprantamą pasaulį, o ne chaoso, netvarkos ir atsitiktinumų pasaulį. Jis palaiko jį savo Žodžiu tvarkingą ir sureguliuotą dėsniais. Jis valdo jį savo išmintimi ir supratimu. Jis padarė mus būti panašius į Jį, mąstyti Jo mintimis. Jis davė mums protą, nes Jis yra mąstantis Dievas. Mes naudojame savo protą suprasti Jo apsiraiškimui pasaulyje ir pasakytame bei parašytame žodyje. Mes naudojame savo protus ir kūnus, kad valdytume pasaulį, kuriame Jis mus apgyvendino, suprasdami kūriniją, įvardydami, tvarkydami ir puoselėdami ją. Tai tiesa, galiojanti visiems žmonėms – tikintiems ir netikintiems. Turėti protą – tai esminė dalis to, kaip Dievas mus sukūrė. Dievas kviečia visus žmones panaudoti savo protus.

2. Nuopuolio padariniai

Naujasis Testamentas kalba apie mus, kadaise buvusius priešiškus Dievui "savo protuose piktais darbais" (Kol 1,21, Burbulio vert.). Mąstymas tampa tuščias, kai nusigręžiame nuo Dievo ir atsisakome gerbti Jį savo išmanymu. Būtent todėl Paulius tvirtina, kad pasauliui Evangelija atrodo kvailystė. Ne todėl, kad ji būtų kvailystė, bet kad mąstymas tų, kurie atmeta Dievą, yra beprasmis, tuščias ir neteisingas. Pasaulis naudoja protą priešindamas Dievui, kad iškeltų žmogų ir jo idėjas, o Dievą ir Jo Žodį nuverstų. Tačiau faktas, kad taip yra, kad yra priešiškus ir proto sugedimas, dar nereiškia, kad protas dabar nereikalingas. Žmonės tebelieka sukurti pagal Dievo paveikslą, net ir po nuopuolio. Ir po nuopuolio žmonės tebeturi dieviško paveiklo kibirkštėles savyje, ir tai galioja ir jų protams. Todėl Paulius Apaštalų darbų 17-ame skyriuje gali cituoti graikų rašytojus Aratą ir Epimenidą, kaip sakančius teisingus dalykus, nors jie buvo netikintys. Jis gali remtis tuo, ką jie pasakė. Ir Kalvinas apie Platoną sako, kad teigti, jog Platonas niekada nepasakė nieko teisingo ar vertingo, būtų piktžodžiavimas Šventajai Dvasiai. Jis pripažino, kad Dievas nėra visiškai palikęs netikinčiojo proto ar mąstymo proceso. Kiekvienas individas vis dar gyvena Dievo pasaulyje ir nėra absoliučiai atiduotas netiesai. Protas yra paveiktas nuopuolio, bet nėra sunaikintas. Žmonės gali naudoti savo protus taip pat, kaip jie tebegali mylėti, nors ir kaip netikintys.

3. Žmonės vis dar privalo galvoti

Dievas per apreiškimą siunčia tiesą žmonių protams. Jėzus nuosekliai mesdavo iššūkius žmonėms, klausinėjo juos, skatino juos užduoti klausimus. Jis buvo nuolat įsitraukęs į dialogą su netikinčiais apie tai, kas yra tiesa. Panašiai ir Paulius, kaip ne kartą aprašo Lukas Apaštalų darbų knygoje, 17–19 skyriuose, ne vien skelbė – jis įrodinėjo, įkalbinėjo, įtikinėjo. Klausytojai turėjo protus ir dėl to buvo atskaitingi Dievui. Paulius buvo pasiruošęs duoti jiems paaiškinimus, kodėl jie turėtų tikėti, ir tai darė ne vieną kartą, bet dažnai. Kai jis kalbėdavo žydams, jis atsižvelgdavo, kad jie turi tam tikro tikėjimo Senuoju Testamentu, todėl jis pradėdavo kalbėti apie Mesiją, siekdamas įrodyti ir patvirtinti, kad Jėzus buvo Kristus. Kai jis susitikdavo su nežydais, kurie nieko nežinojo apie Senąjį Testamentą, jis pradėdavo kalbėti apie kūriniją, apie Dievą, kuris sukūrė pasaulį, kitaip sakant, iš kito požiūrio taško. Evangelija turi būti pristatoma protams tvirtai, įtikinamai ir aktualiai.

4. Naujasis Testamentas kviečia mus turėti atnaujintus protus

Paulius kviečia mus paimti nelaisvėn kiekvieną mintį, kad ji paklustų Kristui. Kristui rūpi, ką mes manome apie viską – apie kiekvieną dalyką. Mes "nugalime gudravimus ir bet kokią puikybę, kuri sukyla prieš Dievo pažinimą" (2 Kor 10,5). Taigi Paulius be paliovos kovėsi mūšyje dėl protų, idėjų, griaudamas argumentus, iškeltus prieš Dievo pažinimą. Tai reiškia, kad jis galėjo duoti atsakymą apie viltį, kurią turėjo, o tai iš tikrųjų šiandien yra ir Petro iššūkis mums (1 Pt 3,15). Tačiau kiek yra tokių, kurie gali duoti pagrįstą paaiškinimą apie savo tikėjimą? Naujasis Testamentas kviečia mus būti nuolat pasiruošusius duoti tokį atsakymą. Mums žūtbūt reikia melsti Šventosios Dvasios veikimo, kad Ji atvertų žmonių širdis ir jie atkreiptų dėmesį į tiesą, kad Ji padėtų mums kalbėti aiškiai ir įtikinamai mūsų kultūroje daryti tai, ką Paulius liepė daryti, kad su Dievo jėga, su Jo ginklais galėtume paimti į nelaisvę kiekvieną mintį ir sunaikinti kiekvieną kliūtį, kuri sukyla prieš Dievo pažinimą.

Versta iš: "The Neglected Mind", L'Abri lecture No. 3 (Anglijos L'Abri draugija, Greatham)

<http://www.lksb.lt/straipsniai/straipsnis-380.htm>